

Quý Trọng Thanh Xuân, Thời Gian Vừa Đúng

Contents

Quý Trọng Thanh Xuân, Thời Gian Vừa Đúng	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	3
4. Chương 4	3
5. Chương 5	5
6. Chương 6	6
7. Chương 7	6
8. Chương 8: Chương Cuối	7

Quý Trọng Thanh Xuân, Thời Gian Vừa Đúng

Giới thiệu

Trương Tiêu Tiêu ngẩng đầu lên nhìn thoáng qua, tiếp tục cất bước như không có chuyện gì. Ngô Hạo

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quy-trong-thanh-xuan-thoi-gian-vua-dung>

1. Chương 1

Bài vở của học sinh cấp ba rất nhiều. Trương Tiêu Tiêu làm xong đề bài cuối cùng thì ôm vở bài tập đến phòng giáo viên. Thời tiết rất đẹp, có nắng nhưng không gắt, những vệt nắng hắt lên hành lang loang lổ. Cô cúi đầu nhìn cái bóng của mình đang chậm rãi di chuyển, cảm thấy thời gian có lẽ cũng hư ảo như cái bóng ấy, không thể nào bắt được. Đang nghĩ ngợi lung tung thì một giọng nói hài hước đột nhiên vang lên, “Lớp trưởng, đi nộp bài tập à?”

Là giọng nói của Ngô Hạo. Sự tồn tại của cậu ta khiến người ta ghen tị, lên lớp không cần nghiêm túc nghe giảng vẫn có thể đứng đầu lớp.

Trương Tiêu Tiêu ngẩng đầu lên nhìn thoáng qua, tiếp tục cất bước như không có chuyện gì. Ngô Hạo sờ mũi, cậu ta chỉ muốn cô dừng chân một chút để thẳng ngực La Nhất Hiên tranh thủ cơ hội nói chuyện với cô, nhưng không ngờ người ta lạnh lùng quá, không thêm ói ra dù chữ một chữ.

“Này, mau hoàn hồn, đi xa rồi.” Ngô Hạo dùng cùi chỏ đẩy nhẹ La Nhất Hiên. La Nhất Hiên đang dựa vào lan can, hai tay nắm chặt, nghe tiếng của Ngô Hạo thì quay đầu lại, nhìn thoáng qua hành lang rồi nhắm mắt, ngẩng đầu để ánh nắng chiếu vào mặt, không nói gì.

“Qua một học kỳ rồi mà cậu vẫn chưa nói được một câu với cô ấy. Với tính tình của cô ấy, chỉ sợ cô ấy còn không biết cậu là ai. Cậu định thầm yêu trộm nhớ vậy mãi sao?”

“Tớ cũng muốn nói chuyện với cô ấy nhưng không biết phải nói gì.” La Nhất Hiên miễn cưỡng mở miệng.

“Ồ, hóa ra cậu cũng biết cậu không có gì để nói với cô ấy?” Vương Tiểu Lực tới gần, “Cô ấy muốn thi vào đại học Bắc Kinh hay Thanh Hoa gì đấy, còn cậu ngay cả thi tốt nghiệp còn sợ không đậu. Đúng là hai người không có gì để nói với nhau thật.”

“Vương Tiểu Lực, cậu ăn trứng thuốc súng à?” Ngô Hạo khó hiểu, bình thường cậu ấy đâu có nói chuyện khó nghe như vậy.

“Haizz, đó không phải lời của tớ. Cậu cảm thấy loại người không có gan tiếp cận như cậu ấy có thể theo đuổi được người ta sao?”

“Haizz, đừng nói thế, Nhất Hiên đang cố gắng, đâu phải cậu không biết cậu ấy âm thầm giúp đỡ Trương Tiêu Tiêu rất nhiều. Cậu nữ nhìn cậu ấy cứ đơn phương như vậy sao?”

“Chưa học bò sao có thể học đi?” Vương Tiểu Lực phản bác.

“Được rồi,” La Nhất Hiên đứng thẳng người, nở một nụ cười xán lạn, “Tớ sẽ dốc toàn lực, các cậu phải giúp tớ.”

Hai người nghi ngờ có phải mặt trời mọc hướng tây không, vẻ mặt kinh ngạc nhìn cậu.

Hết chương 1

2. Chương 2

Ở đâu cũng có người vừa hoạt bát vừa nhiều chuyện, Lý Du Ngọc chính là người như vậy.

Lý Du Ngọc: “Tiêu Tiêu, cậu nói xem, mấy người ở cùng phòng với La Nhất Hiên đều có thành tích tốt, tại sao cậu ta lại kém như vậy?”

Trương Tiêu Tiêu: “Vì người ta tình nguyện sa đọa! Giáo viên tốn không ít tâm tư với cậu ta nhưng cũng chẳng ăn thua. Mà tại sao chúng ta lại thảo luận chuyện này? Du Ngọc, có phải cậu thích cậu ta không? Cậu quá coi trọng vẻ ngoài rồi đấy, thành tích của cậu ta không ra gì nhưng lại rất đẹp trai, điểm thể dục cũng tốt...”

“Này, Tiêu Tiêu, cậu đáng ghét quá,” Du Ngọc giả vờ nổi giận, hươ tay múa chân, “Cậu không biết thật à? La Nhất Hiên thích cậu đấy.”

“Hả?!” Tiêu Tiêu giật mình, mí mắt giật giật, “Cậu ta thích tớ làm gì?”

Du Ngọc: “...”

“Tiêu Tiêu, cậu thật tình! IQ thì cao ngất còn EQ lại thấp đến đáng thương, đây là bù trừ hả trời? Người ta vì muốn xứng với cậu nên đã cố gắng rất nhiều đấy!”

Trương Tiêu Tiêu thành thật nói: “Cậu ta cố gắng vì tương lai của cậu ta thôi, liên quan gì đến tớ? Huống hồ tớ cũng không thích cậu ta.”

Du Ngọc: “Tiêu Tiêu, cậu xác định là cậu không thích cậu ấy?”

“Chuyện này cần phải hỏi sao?”

“Tiêu Tiêu, cậu biết La Nhất Hiên là ai hả?”

“Ừ...” Trương Tiêu Tiêu cố gắng lục lại trí nhớ, “Là người đứng thứ hai từ dưới lên đúng không?”

“Haizz, Tiêu Tiêu ơi Tiêu Tiêu... Cậu không biết cậu ấy là ai mà dám chắc chắn không thích người ta?”

“Vì tớ không thích ai cả. Du Ngọc, cậu đừng quan tâm mấy chuyện này nữa. Chẳng phải cậu nói không hiểu bài môn Vật lý à? Lo học đi.” Trương Tiêu Tiêu cười, kéo cô nàng Du Ngọc đang cần nhả đi nhanh về phía phòng ngủ.

Tại một phòng ngủ của nam sinh, La Nhất Hiên gia nhập vào hàng ngũ chăm chỉ học tập. Ngô Hạo cầm bóng rổ, khó hiểu nhìn cậu, “Nhất Hiên, có chuyện gì với cậu thế? Cậu thích đọc sách từ bao giờ vậy? Đi chơi bóng rổ thôi.” Vừa nói vừa kéo bạn ra ngoài.

La Nhất Hiên chặn tay Ngô Hạo, “Đừng quấy rầy tớ. Không còn nhiều thời gian nữa, tớ muốn thi cùng trường đại học với Tiêu Tiêu nên phải nỗ lực.”

“Cậu... Đừng nói là chỉ với một nữ sinh mà đã làm cậu thay đổi nhé? Chắc thầy chủ nhiệm đau lòng lắm, ông ấy làm nhiều việc như vậy mà không có tác dụng, còn Trương Tiêu Tiêu không làm gì cả thì lại khiến cậu thay da đổi thịt.”

“Ngô Hạo, tớ không giống cậu. Tớ không thể thoải mái vui chơi mà vẫn có thể đỗ đại học như cậu.”

“Được rồi, tớ rất vui khi cậu có ý chí như vậy. Các anh em sẽ ủng hộ cậu,” Ngô Hạo vỗ vai cậu, phóng khoáng xoay người, “Tớ đi đây, các cậu cố lên nhé!”

Vương Tiểu Lực và La Nhất Hiên nhìn nhau cười rồi tiếp tục phấn đấu.

3. Chương 3

Không phải khi không mà Trương Tiêu Tiêu đạt được thành tích tốt.

Hàng ngày, cô đi ngủ vào lúc mười hai giờ đêm, năm giờ sáng đã dậy, trong khi mọi người đang chơi đùa thì cô cắm đầu vào bài vở.

Thói quen trước mỗi kỳ thi của cô là ghi phòng thi lên mép tờ giấy A4, ở giữa trang giấy sẽ vẽ một hình mặt cười, trong đó là nội dung tóm tắt những ý chính được ghi bằng bút đỏ, còn những vấn đề rườm rà thì sẽ được ghi ở bên ngoài. Có bao nhiêu môn thi thì có bấy nhiêu tờ giấy A4, mọi người cũng thường xuyên mượn bài soạn của cô để học.

Về phía La Nhất Hiên, từ khi quyết tâm học hành, trừ những lúc ăn, ngủ, vệ sinh thì cậu chỉ miệt mài bài vở. Theo như người đời nói chính là liều mạng học hành.

Thầy chủ nhiệm cho rằng cậu bị kích thích hoặc tính cách có vấn đề, mỗi lần thấy cậu là tìm gan phèo phổi của ông luôn phát động trạng thái phòng bị, chỉ sợ sơ sẩy một chút thôi là cái mạng của ông đi tong.

Gần đây, việc La Nhất Hiên thích nhất là nộp bài tập, vì khi nộp bài cậu sẽ gần Trương Tiêu Tiêu hơn một chút. Vậy nên không những chỉ nộp bài của mình mà cậu còn vui vẻ nộp bài giùm người khác.

Lý Du Ngọc thấy một anh chàng đẹp trai lượn lờ xung quanh mình hoàn toàn không phải chuyện xấu, nhưng thấy cậu cứ lượn tới lượn lui, mắt dán lên người Trương Tiêu Tiêu thì không chịu nổi nữa, đáng thương nhất chính là Trương Tiêu Tiêu chỉ vươn tay lấy bài hoặc chỉ vào chồng bài trước mặt, không ngẩng đầu nhìn cậu dù chỉ một cái.

Ngô Hạo và Vương Tiểu Lực nhìn cậu như nhìn quái vật. Người anh em, cậu biểu hiện quá rõ, Trương Tiêu Tiêu không nhìn cậu nhưng thầy chủ nhiệm đã chú ý tới cậu rồi đó.

4. Chương 4

Ngoại hình quyết định địa vị, trên đời này có một định nghĩa như vậy.

Mặc dù thành tích học tập của La Nhất Hiên không tốt nhưng cậu rất có thiên phú nghệ thuật, biết chơi thể thao, khi cởi quần áo là có thể thấy một cơ thể hoàn mỹ.

Nhưng điều này không đủ để cậu không bị ai chê bai.

Trương Tiêu Tiêu có một thói quen là chạy hai vòng quanh bãi tập vào buổi tối để rèn luyện sức khỏe. La Nhất Hiên chạy không xa đằng sau cô, nếu cô bị ngã hoặc xảy ra chuyện gì thì cậu sẽ kịp chạy tới.

Có người nhìn La Nhất Hiên như vậy thì ngứa mắt nên kéo anh em chặn đường cậu, nói năng xấc láo: “La Nhất Hiên, mày mặt dày theo đuổi như vậy mà Trương Tiêu Tiêu có thêm để ý tới mày đâu, rõ ràng người ta không thích mày, mày lại theo sau bảo vệ người ta từng chút một. Mày không thấy bản thân rất buồn cười à?”

La Nhất Hiên dừng lại, lạnh lùng nhìn bọn họ, “Liên quan gì tới tui mày?”

“À,” Một người lên tiếng, giọng điệu khinh thường, “Bọn tao chỉ vì muốn tốt cho mày thôi. Đàn ông con trai mà lẻo đẻo đi sau con gái thì quá mất mặt. Hơn nữa, Trương Tiêu Tiêu có gì tốt? Lúc không nói chuyện thì là một đóa hoa kiêu ngạo thích tỏ vẻ lạnh lùng, khi nói chuyện thì luôn cho mình là đúng...”

“Đúng vậy, bọn tao chỉ đang thuyết phục...” Một người khác lập tức phụ họa.

“Ồ, vậy nếu không thuyết phục được thì sao?” La Nhất Hiên thầm nhẩm tính, khoảng một phút nữa Trương Tiêu Tiêu sẽ chạy đến đây.

“Đương nhiên là...”

“Đủ rồi,” La Nhất Hiên cắt ngang lời nói của bọn họ, “Đầu của tui mày có vấn đề hả? Biết tao thích cô ấy mà dám nói xấu cô ấy trước mặt tao. Muốn chết hả?” Mấy chữ cuối còn lên giọng.

“Bọn tao chỉ muốn tốt cho mày thôi.”

“Đồ ngu, tốt cho tao? Chẳng qua bọn mày không ưa tao, muốn tao đi theo tui mày làm chuyện xấu thôi. Đi đi, coi như tao chưa từng nghe thấy tui mày nói gì. Cô ấy không phải là người bọn mày có thể bàn luận.”

“Mày...” Một thằng giơ quả đấm, may mà có thằng khác kéo lại nên La Nhất Hiên mới tránh được.

“Có ngon thì đợi đến chủ nhật...” Một thằng hung dữ nói.

Bệnh nan y rồi, hết thuốc chữa rồi.

Trương Tiêu Tiêu đã chạy gần tới, La Nhất Hiên cũng không thêm nhìn họ nữa, xoay người sang hướng khác. Hành động này làm tổn thương người vừa có tính khí không tốt vừa không có đầu óc.

Cậu ta lập tức xông lên định đấm một quả vào gáy La Nhất Hiên, nhưng La Nhất Hiên đã kịp thời nghiêng đầu, bắt lấy tay cậu ta rồi ném cả người cậu ta qua vai. Đúng lúc đó, Trương Tiêu Tiêu chạy tới, trong đầu cậu chỉ còn suy nghĩ: Xong đời rồi, chắc chắn Trương Tiêu Tiêu sẽ cho rằng cậu là phường vô học thích đánh nhau.

Trương Tiêu Tiêu kinh ngạc, kêu lên một tiếng, dừng lại rồi nhìn nhìn, sau đó bình tĩnh nói: “Chu Thượng, gây chuyện rồi bị đánh hả? Đáng đời.”

Đóa hoa kiêu ngạo đấy ư?

La Nhất Hiên rất muốn vỗ tay khen hay.

Cô nói với La Nhất Hiên: “Cú ném rất đẹp.”

“Ha ha,” La Nhất Hiên cười ngây ngô, “Thường thôi, thường thôi.”

“Cậu tên gì, học lớp nào?”

“...”

Đám người kia cười sặc sụa.

Kể bị ném buồn bực bỏ dẫy, không oán thán nửa lời, vì chắc chắn giáo viên sẽ tin lời của cô.

“La Nhất Hiên.” Cậu rầu rĩ nói.

“Lớp tớ cũng có một người tên là La Nhất Hiên.”

“Trương Tiêu Tiêu, chúng ta học cùng lớp.”

“Ặc...” Trương Tiêu Tiêu lập tức cười làm huề, “Trùng hợp quá, cậu cũng tới đây chạy bộ à?”

“Đúng vậy, đúng vậy, rèn luyện thân thể.”

5. Chương 5

Ngày 20 tháng 5, kết quả kỳ thi thử tốt nghiệp lần hai được công bố, Trương Tiêu Tiêu và Ngô Hạo xếp hạng nhất, Vương Tiểu Lực đứng thứ hai, Lý Du Ngọc đạt hạng ba, La Nhất Hiên xếp hạng hai mươi, mặc dù không cao nhưng so với thành tích trước kia của cậu thì không chỉ hơn một, hai hạng. Cậu cười toe toét làm bạn cùng phòng cũng vui lây.

Cậu lén nhìn Trương Tiêu Tiêu, thấy tâm tình cô rất tốt, vẻ mặt tươi tắn, khóe môi khẽ nhướn. Cậu thầm nghĩ cô đạt hạng nhất chắc hẳn rất vui. Hình như hôm nay là ngày 20 tháng 5... Cậu bật người đứng lên, vẻ mặt kích động không thôi.

Vương Tiểu Lực khó hiểu: “Nhất Hiên, cậu sao thế? Tiến bộ nhanh chóng cũng không cần kích động vậy đâu.”

Ngô Hạo cười, “Cậu vẫn phải cố gắng nhiều lắm, Trương Tiêu Tiêu đạt hạng nhất đấy.”

La Nhất Hiên nhìn họ, “Phường lưu manh các cậu không hiểu nổi đâu. Tớ ra ngoài một chút.”

Vương Tiểu Lực và Ngô Hạo càng khó hiểu, cảm thấy La Nhất Hiên mới giống lưu manh.

...

Giờ tự học buổi tối, Trương Tiêu Tiêu vừa ngồi vào chỗ đã đứng lên, rất không khách khí quát: “La Nhất Hiên đâu?” Cô đã quên mất cú ném qua người tuyệt đẹp trên bãi tập vào tối hôm đó.

Lập tức có người trả lời cô. Lớp trưởng nổi giận rất đáng sợ. La Nhất Hiên căng thẳng, chẳng lẽ tình yêu của cậu phải chấm dứt từ đây?

Quả nhiên, Trương Tiêu Tiêu nổi giận đùng đùng đi về bàn của cậu, một tay cầm bó hoa hồng và lá thư, một tay vỗ mạnh xuống bàn cậu. Lần đầu tiên trong đời La Nhất Hiên cảm thấy tủi thân, không dám ngẩng đầu nhìn cô.

“La Nhất Hiên, cậu không lo học tập thì thôi, sao lại làm phiền người khác bằng mấy trò vớ vẩn như thế này... Là cậu làm đúng không?”

La Nhất Hiên nghĩ thầm: Tại sao cô lại không nói không thích cậu? Chẳng lẽ đó không phải là trọng điểm? Lần sau cậu có nên đổi cách tỏ tình không?

Thấy đối phương chỉ cúi đầu mà không nói gì, giống như đang giả ngơ lơ cô, Trương Tiêu Tiêu càng thêm tức giận, làm phiền người ta thì thôi đi, ngay cả phép lịch sự tối thiểu cũng không có.

“Hừ!” Trương Tiêu Tiêu xoay người.

“Ồ, cái đây là của tớ. Tớ xin lỗi, là tại tớ tỏ tình không đúng lúc,” Trong lúc La Nhất Hiên rất tức thời nhận lỗi, mọi người trong lớp đều mang tâm trạng xem kịch vui nhìn hai người, “Nếu tớ đạt được thành tích như cậu, cậu sẽ thích tớ chứ?”

Trương Tiêu Tiêu cảm thấy đầu óc của người này có vấn đề, định không để ý tới cậu thì thấy Lý Du Ngọc không ngừng nháy mắt, ý bảo cô nên quay lại nói gì đó, nếu không thì nhờ cậu ta bị cô làm tổn thương rồi nghĩ quần thì sao?

Ha ha, theo kịp thành tích của tôi? Cậu vui tính quá đấy.

“Hừ, nếu cậu theo kịp tôi, tôi sẽ nhìn cậu bằng hai mắt.” Sau đó quay người bỏ đi.

La Nhất Hiên nhận được lời hứa, kích động mãi thôi.

(Theo cách viết TQ thì tháng được viết trước ngày, ngày 20/5 sẽ được viết thành 5/20, mà 520 đọc gần giống như “wo ai ni”. Vì thế, ngày này được coi là ngày tỏ tình ở TQ)

6. Chương 6

Kể từ hôm đó, La Nhất Hiên thức thâu đêm suốt sáng cắm đầu vào học, dĩ nhiên cũng sẽ mặt dày hỏi bài Trương Tiêu Tiêu. Người khác chế giễu cậu không bằng nữ sinh, cậu chỉ cười lưu manh một tiếng, thua bà xã nhà mình chẳng có gì đáng xấu hổ.

Trương Tiêu Tiêu không chút do dự sử dụng bạo lực với cậu.

Thật ra La Nhất Hiên không phải kẻ ngốc không ai bằng, chỉ cần cậu tập trung, cô giảng qua là cậu sẽ hiểu. Ngoài ra, cậu rất đẹp trai. Mặc dù không biết cậu là người thế nào nhưng bề ngoài của cậu có nét lưu manh rất cuốn hút. Đôi mắt sáng ngời như tấm gương có thể phản chiếu rõ ràng bóng hình của cô, giống như cô là tất cả của cậu. Được người khác yêu mến là chuyện rất vui, huống chi người đó không hề đáng ghét.

Những lúc ở cạnh nhau, họ rất thoải mái.

Vì thế, mọi người kháo nhau rằng hai người đang hẹn hò.

Nghe thế, Trương Tiêu Tiêu rất tức giận, mặc dù trong lòng cũng thấy hơi ngọt ngào nhưng chưa kịp suy nghĩ vì sao ngọt ngào thì đã bị cơn giận vùi lấp.

Còn La Nhất Hiên vui đến mức quên luôn trời đất.

Thầy chủ nhiệm nhanh chóng báo chuyện này với phụ huynh của Trương Tiêu Tiêu. Lúc đầu, ông cứ nghĩ chuyện này sẽ không ảnh hưởng tới Trương Tiêu Tiêu, nhưng sau đó thì thấy cuối cùng cô vẫn bị ảnh hưởng. Lần thi thử này, thành tích của cô đã sụt giảm.

Phụ huynh gay gắt yêu cầu hoặc là Trương Tiêu Tiêu chuyển lớp, hoặc là La Nhất Hiên chuyển đi, không ai có thể chấp nhận tiền đồ của con gái bị mất bởi một người dưng. Đối với họ, La Nhất Hiên chính là người dưng đó.

Trương Tiêu Tiêu nói: Thật ra không giống như mọi người nghĩ đâu.

La Nhất Hiên nói: Cháu muốn được yêu một cách quang minh chính đại.

Thế là họ không còn đường lui.

Ngày hôm sau, La Nhất Hiên chuyển lớp trong sự bất lực của mọi người.

Hết chương 6

7. Chương 7

La Nhất Hiên chuyển lớp, cậu học ở tầng sáu, Trương Tiêu Tiêu học ở tầng hai. Mặc dù chỉ cách nhau trong gang tấc nhưng như xa tận chân trời.

Đối với Trương Tiêu Tiêu, La Nhất Hiên thật sự ảnh hưởng tới cô. Không có cậu, cô tập trung nghe giảng hơn lúc trước rất nhiều. Mặc dù thỉnh thoảng cô sẽ nhìn chỗ ngồi của cậu đến ngây người, nhớ nụ cười lưu manh của cậu, nhớ bộ dạng suy tư của cậu, nhớ lúc sau khi bị cô đánh, cậu sờ đầu nói không đau rồi hướng nửa phần đầu bên kia ra cho cô đánh tiếp. Đôi khi cô nhớ đến bật cười thành tiếng.

Cô không rõ đó có phải là thích, là nhớ nhung hay không.

Lý Du Ngọc trêu cô: “Tiêu Tiêu, cậu còn mạnh miệng nói không thích cậu ấy nữa đi.”

“Duyên phận rất kỳ diệu, lúc cậu ý thức được và cố gắng đón nhận nó, cậu sẽ thấy hạnh phúc.” Trương Tiêu Tiêu biết bạn đùa nhưng vẫn nói rất nghiêm túc. Lý Du Ngọc đành im lặng.

Trương Tiêu Tiêu thở dài, chỉ e không có cơ hội để tạm biệt.

Ngày hôm sau, Trương Tiêu Tiêu phát hiện trong hộp bàn của cô có một lá thư. Trong đó viết: Tiêu Tiêu thân mến

Nhìn nét chữ quen thuộc, Trương Tiêu Tiêu cười thầm.

Trên trang giấy mang phong cách cổ điển ghi: Lòng tớ vẫn vậy, nhớ nhưng không dứt. Vì ước hẹn xưa, suốt đêm không ngủ.

Trương Tiêu Tiêu viết thư hồi âm nhưng không biết làm cách nào để gửi cho cậu. Chẳng lẽ lại lên tầng sáu tìm cậu?

Ngô Hạo đi đến bàn cô, Trương Tiêu Tiêu lập tức kẹp lá thư vào sách, “Ngô Hạo, sao cậu lại tới đây?”

“Ha ha, tớ tới hỏi xem cậu có cần tớ chuyển đồ cho ai không.”

Trương Tiêu Tiêu nhớ ra họ là bạn cùng phòng, vì mỗi phòng đều cố định nên có lẽ cậu ấy sẽ không chuyển phòng.

Hết chương 7

8. Chương 8: Chương Cuối

Giấc mộng của em quá rực rỡ, anh không thể với tới,

Chấp cánh bay qua biển mây lục lợi trí nhớ trống rỗng mới biết,

Anh chưa từng ngừng cố gắng.

Thay đổi hoàn cảnh khiến La Nhất Hiên rất phiền não, cậu không thích người khác xen vào chuyện của cậu, nhưng hết lần này tới lần khác đều bị người ta điều khiển.

Lá thư tình vào mỗi ngày là niềm vui duy nhất của cậu.

Bài vở khô khan làm cậu chán nản.

Một hôm, trong thư, Trương Tiêu Tiêu viết: Tớ hy vọng tương lai sẽ được ở bên cạnh một người sánh ngang tớ về mọi mặt. Tớ hy vọng người đó là cậu.

Sau đó, Trương Tiêu Tiêu nêu rõ ưu khuyết điểm của cậu. Có phải lá thư này muốn nói cô cũng có tình cảm với cậu?

Một khi đã có động lực thì làm gì cũng được. La Nhất Hiên nhanh chóng trở thành khách quen của phòng giáo viên, là con cưng mới của thầy cô. Nhưng cái đó không quan trọng, quan trọng là... thỉnh thoảng cậu sẽ được gặp Trương Tiêu Tiêu.

Có lẽ vì họ giỏi giấu giếm nên thầy chủ nhiệm không nói gì nữa.

Đến khi tốt nghiệp trung học, tất cả đều thuận lợi.

Họ chỉ cần nhìn nhau cười là đã có thể hiểu ý nhau.

Chương 9

Tình yêu thử học trò không dính líu đến bất cứ toan tính, đôi chác nào nên thường có kết thúc viên mãn.

Sau cơn mưa, ánh mặt trời ló dạng, những làn gió nhẹ thoảng qua.

Trước cổng đại học Bắc Kinh, kẻ đến người đi, Trương Tiêu Tiêu đẩy hành lý tới một bồn hoa rồi ngồi nghỉ, mở nắp chai nước suối, đang định uống thì có người vỗ vai cô, “Người đẹp, có cần giúp gì không?”

Trương Tiêu Tiêu xoay người, ngẩng đầu thì thấy La Nhất Hiên đứng ngược nắng cười rạng rỡ nhìn cô.

“Được.”

Lúc đầu, La Nhất Hiên không hề có hứng thú học hành. Anh không hiểu vì sao có vô số chuyện ý nghĩa ngoài kia thì không làm, lại muốn chia sẻ không khí với một đồng người trong phòng học nhỏ xíu để làm bạn với mớ công thức, khái niệm vô vị. Vì thế, mỗi lần lên lớp là anh sẽ nằm ngủ, đi thi thì viết đại ABC gì đó, điền tên xong là có thể nộp bài. Giáo viên phê bình cũng được, khuyên giải cũng xong, anh không quan tâm.

Mãi cho đến ngày hôm đó, trong lúc vô tình, anh ngẩng đầu thì nhìn thấy Trương Tiêu Tiêu. Có lẽ cô cũng không thích những khái niệm vô vị kia nên luôn dùng những cách thức đặc biệt để ghi chép, người khác nhìn vào chưa chắc đã hiểu, nhưng cô lại rất thích thú.

Cô bé này thật đặc biệt. Anh đã nghĩ như vậy.

Không biết từ khi nào, ánh mắt của anh không thể rời khỏi bóng hình của cô gái tên Trương Tiêu Tiêu.

Người ta nói anh thích Trương Tiêu Tiêu.

Thích ư? Có lẽ vậy!

Ngô Hạo nói: “Cậu có thể thích cô ấy, nhưng cậu lấy gì để quang minh chính đại ở bên cô ấy dài lâu?”

Lần đầu tiên anh mở cuốn sách, nhìn thật kỹ, thật ra cũng không khó lắm, chỉ là trước kia không muốn học mà thôi. Nhưng trong một học kỳ, muốn học hết kiến thức của cấp ba vẫn rất áp lực.

Đã từng nghĩ cô không thích anh, sẽ từ chối anh nhưng anh không dè nén được. Anh đặt tất cả những mộng tưởng tươi đẹp lên cô, cho dù cô không chấp nhận thì anh cũng có thể lặng yên ngồi ở một góc ngắm nhìn cô. Vương Tiểu Lực giúp anh mượn vở của cô, từng con chữ cô viết đều ghi tạc vào trái tim anh, vì thế anh đã quyết định tỏ tình vào ngày 20 tháng 5.

May là duyên phận của chúng ta không cạn.

Hết.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quy-trong-thanh-xuan-thoi-gian-vua-dung>